

Ze drukte op de bel. In de verte zag ze het Provinciehuis al liggen. Je moest goed opletten dat je niet te vroeg drukte, anders zou de bus stoppen bij het federale Ministerie van Financiën, een imposant maar saai gebouw recht tegenover het Provinciehuis, dat met zijn Japanse stijl veel meer getuigde van goede smaak.

Over goede smaak gesproken. Ze glimlachte even toen ze Plopsaland aan de andere kant in beeld kreeg. Twee weken geleden was ze er nog met de kindjes van de buurvrouw naartoe geweest. En ja, ze moest toegeven dat het tof was geweest. Het kleine kind in haar was volledig losgekomen. Maar samen iets doen met kleine kindjes, dat was ook haar ding. En ze begon al te dromen over later, dat ze met haar eigen kindjes nog eens naar Plopsaland zou kunnen gaan. Met aan de ene kant twee dochtertjes en een zoontje en aan de andere kant natuurlijk ook wel een mooie man.

Haar dromen werden bruusk onderbroken toen de bus stopte aan de halte van het Provinciehuis. Haar zenuwen begonnen nu toch wel een beetje te werken. Ze was al zo dikwijls hier voorbijgereden, maar nog nooit was ze binnen in het Provinciehuis geweest. Ze was blij dat ze uit de bus kon stappen. Het was al ongelooflijk warm voor de tijd van het jaar. Maar dat was niet uitzonderlijk in Limburg, waar de voorzomer vaak beter was dan de echte zomer. Dat beloofde ook weer voor de blokperiode in juni. Ze ging dan ook dikwijls in de bibliotheek van de universiteit studeren. Daar was het lekker fris en vooral heel rustig. Veel studenten gingen ook naar huis, maar ze hield nogal van haar onafhankelijke leventje.

Met wat wankelende benen stapte ze de grote trappen op aan de ingang. De inkomhal was zoals ze zich had voorgesteld: ruim en imponerend.

“Goedemiddag,” stamelde Roumanie aan de onthaal-balie. “Ik moet bij directeur Vanmiel zijn.”

“Zet u daar maar even,” zei de vriendelijke onthaalbediende.

Ze hoorde nog hoe de vrouw een nummer draaide en vroeg naar Wilfried Vanmiel.

Iets verder stond een informatiebord over het Provinciehuis. De Gouverneur poseerde met veel trots samen met zijn gedeputeerden op een grote foto. Daarlangs stonden alle afdelingen voorgesteld. Wat Roumanie ook nog maar juist wist – want ze had het nog allemaal op internet opgezocht om wat voorbereid te zijn – is dat er elf afdelingen zijn op de Provincie. Dat zijn negen provinciale afdelingen, één federale afdeling en één Vlaamse afdeling. Die laatste was ontstaan naar aanleiding van het

Lambermont akkoord waarbij er verschillende taken overgingen van de federale overheid naar de gewestafdelingen. En zo dus onder de bevoegdheid van de Gouverneur terecht kwamen.

Wat een ingewikkelde situatie, dacht ze nog. Ze vroeg zich af hoeveel mensen dit wisten.

“Juffrouw, u mag doorgaan naar mijnheer Vanmiel.” Roumanie schrok even, want ze zat juist gefascineerd naar de maquette van het Provinciehuis te kijken. Die was aan de andere kant van de ingang te bewonderen. Dit was toch wel een bijzonder gebouw. Ze had wel eens gehoord dat haar grootvader hier met de petanqueclub op bezoek was geweest. Hij had er nog dagenlang over verteld. Ze herinnerde hoe hij op het communiefeest van Anouk, een buurmeisje, er zo lang over had doorverteld, dat zijn eten koud was geworden en nadien nog durfde om het dienstertje te berispen. Maar ja, gelukkig was er grootvader, want hij had zijn relaties aangesproken om deze stageplaats voor haar te regelen.

Ze keek op het kleine formuliertje dat de onthaalbediende haar had gegeven. Er stond een nummer op met ervoor een letter. Langs die code stond er wel een plannetje, maar toch twijfelde ze al aan het eerste kruispunt. Ja, in oriëntatie was ze nu niet echt de sterkste, dat hadden er haar al velen gezegd. Als ze met de bus op de brug over de autosnelweg reed, twijfelde ze nog altijd of het nu links of rechts was om richting Antwerpen te gaan.

Ze besloot om rechtdoor te gaan, en dat bleek ook de juiste keuze te zijn. Iets verderop zag ze namelijk de letter E staan met een richtingaanwijzer.

Ze liep langs een aantal grote exotische bomen. Mooi, maar waarschijnlijk duur, dacht ze. De brede gang had aan beide zijden grote ramen die uitkeken op werkende ambtenaren. De bureaus leken groot en luxueus, maar Roumanie durfde niet goed naar binnen te kijken. Ze voelde ook nieuwsgierige blikken op haar. Een onbehaaglijk gevoel be kroop haar, en haar zenuwen namen toe. Dat werd er niet beter op toen ze het juiste lokaal had gevonden. Ze klopte op de deur en deed aarzelend de deur open toen er kort maar krachtig ‘Binnen!’ werd geroepen.

“Dag, juffrouw. Kan ik u helpen?”

Een vriendelijke dame op leeftijd zat achter een imposant bureau.

“Euh ja, ik ben Roumanie Jevric en ik had een afspraak met mijnheer de directeur.”

“Ik zal even kijken of meneer Vanmiel u kan ontvangen.”

Voor de tweede keer mocht Roumanie plaatsnemen om te wachten op toestemming om naar de directeur te gaan.

Die persoon is in ieder geval goed afgeschermd, dacht ze. Ze keek naar de klassiek geklede dame die vriendelijk en correct, maar misschien op een overdreven zakelijke manier, haar komst aanmeldde.

“U kan binnengaan,” riep ze.

Dit was het dan, dacht Roumanie. Ze probeerde haar zenuwen te verbergen, en opende aarzelend de volgende deur. In de verte zag ze een grote man in een keurig pak, met de telefoon in zijn hand. Terwijl hij verder sprak, gebaarde hij dat Roumanie dichterbij moest komen. Ze ging voor zijn bureau staan en keek wat onwennig opzij toen de rijzige gestalte haar indringend aankeek. Ze had zich een heel andere persoon voorgesteld. Deze man was wel al wat op leeftijd, maar zijn grijze haren hadden iets charmants. En zijn glimlach deed haar zelfs even blozen. Niet dat ze niet meer zenuwachtig was, maar ergens had deze man iets wat haar geruststelde.

“Dag Roumanie,” zei hij plots terwijl hij op het kleine papiertje keek dat hij van zijn secretaresse had gekregen. In een fractie van een seconde had hij het gesprek beëindigd en de telefoon neergelegd. Hij kwam vlak langs haar staan.

“Ik ben Wilfried Vanmiel.”

De man had een zware indringende stem. Het paste wel bij zijn figuur, dacht Roumanie.

“Aangenaam, mijn naam is Roumanie Jevric. Vanaf vandaag loop ik hier stage.”

Ze had deze openingszin thuis al meermaals voor de spiegel geoeffend. De man tegenover haar fronste de wenkbrauwen.

“Ah ja, u bent het nichtje van een kennis van een personeelslid hier. Ja, dat klopt ja, dat is waar, u begon hier vandaag.”

Directeur Vanmiel was altijd al een meester in het afwentelen van moeilijke situaties. Hij was totaal vergeten dat ze vandaag begon. Het was Raymond van de verzendingsdienst die enkele maanden geleden gevraagd had of zij hier stage mocht doen. Raymond zat in dezelfde petanqueclub als een familielid van haar. Als hij zich goed kon herinneren tenminste.

“Ja, vervelend, maar ik heb binnen vijf minuten een belangrijke vergadering. Even zien hoe ik dit kan oplossen.”